

HỒI THỨ MUỖI MỘT

Tài Khiếp Địch

ại hán hét lớn một tiếng, rồi đáp:

—Ta không tìm ai! Ta đi cầu hôn!

Nhuế Vĩ nhìn ra xa hơn, thấy phía sau y, còn có năm người tùy tùng, người nào cũng khệ nệ mang lễ vật. Xem ra đại hán không có vẻ gì chứng tỏ là một nhân vật võ lâm, mà chỉ giống là một đệ tử danh gia.

Đại hán hỏi lại:

—Người cũng đến cầu hôn?

Nhuế Vĩ nở một nụ cười không đáp.

Đại hán cười lớn:

—Ta họ Mã, đời đời ở tại Lỗ Đông, ta tên là Đại Thành. Giả như ngươi cũng có ý cầu hôn, thì hai chúng ta kết bạn với nhau vào bảo, ngươi nghĩ sao?

Nghe khẩu khí đại hán, Nhuế Vĩ nhớ đến một thế gia tại Lỗ Đông, bèn cười hỏi:

—Huynh đài có phải là hậu duệ của thế gia họ Mã tại đất Lỗ Đông, từng nổi tiếng là Đệ nhất «Phách Sơn Chuởng» chẳng?

Mã Đại Thành cười đáp:

—«Phách Sơn Chuởng» không đáng xưng là Lỗ Đông Đệ nhất. Bất quá, oai thế của nó có làm kinh khiếp một số người vậy thôi!

Y có tánh sáng trực, thành phác, đáng mến, Nhuế Vĩ muốn kết giao ngay, chàng vòng tay tiếp:

—Tiểu đệ là Nhuế Vĩ, người đất Sơn Tây, muốn vào Hắc Bảo giải quyết một việc. Chúng ta cùng đi một đường.

Cả hai cười cười nói nói không lâu lắm đến trước bảo.

Tường xây quanh bảo bằng đá màu đen, rất dày, và cao độ ba trượng. Cửa to, cũng màu đen, chín trảng hán vận y phục chệt màu đen phân ra hai bên canh

giữ. Tất cả những cái gì ở đây cũng đồng vật màu đen hết.

Họ chưa đến gần, một tráng hán trong số chín người trước cửa, tác trung niên, vóc cao ốm lướt tới chạm mặt họ.

Nhuế Vĩ nhận ra là Hà Đa Sanh, ngoại hiệu là Trại Gia Cát, một mưu sĩ của Hắc Bảo.

Hà Đa Sanh, nhận được một trong hai người giống Nhuế Vĩ. Tuy vậy y còn hoài nghi chưa dám nói rõ, chỉ cười chào:

—A! Các vị đến! Chẳng hay các vị là hào kiệt phương trời nào?

Mã Đại Thành ứng tiếng:

—Tại hạ họ Mã, ở đất Lỗ Đông.

Hà Đa Sanh giật mình, kêu lên:

—A! A! Thì ra là Mã huynh! Xin mời vào! Xin mời vào!

Đã biết con người to lớn, da đen trước mặt thuộc thế gia họ Mã ở Lỗ Đông thì khi nào Hà Đa Sanh dám dấn dè?

Mã Đại Thành nhìn sang Nhuế Vĩ thấy chàng bất động cũng đứng lại đó luôn, cái ý là chờ chàng cùng bước vào.

Hà Đa Sanh thấy Nhuế Vĩ ngạo mạn đứng lại dù y có từng mời thì trong lòng hơi bức, lộ vẻ không vui hỏi:

—Các hạ là ai?

Nhuế Vĩ cười lạnh:

—Người có tư cách hỏi tên họ ta sao?

Hà Đa Sanh biến sắc mặt, một người chạy ra, thốt:

—Hà huynh đệ! Không nên hỏi nữa! Vị thiếu hiệp đó là Giản đại công tử tại Thiên Trì Phủ đấy!

Hà Đa Sanh kinh hãi, thầm nghĩ: “Trong thiên hạ quả nhiên có người giống người. Chẳng trách năm xưa Thiên Ma Hoàng Ôn Khải trở về bảo rằng y và Nhuế Vĩ giống nhau như đúc.”

Người vừa chạy ra là Thiên Ma Hoàng Ôn Khải. Nhuế Vĩ thấy y, thán nhiên bất động, nhưng y lướt tới trước mặt chàng cười hỏi:

—Giản huynh quá cố tẻ trang, chẳng hay có điều chi dạy bảo?

Năm xưa, y huy động một phần lực lượng của Hắc Bảo đến thâm nhập

Thiên Trì Phủ, mưu vọng bất thành, chúc thảm bại trở về cứu hận phát sanh, giờ đây Giản đại công tử đến Hắc Bảo, hiển nhiên là không đến với hảo ý rồi. Tuy vậy, y không lộ vẻ lo ngại, phớt tỉnh như chẳng có gì. Mừng tượng y quên luôn vụ tập kích Thiên Trì Phủ ngày trước.

Mã Đại Thành chợt cất tiếng chen vào:

—Kỳ quái chưa! Bảo chủ Hắc Bảo rõ ràng tuyên cáo khắp giang hồ là triệu tập hào kiệt anh hùng quy tụ tại đây để tranh tài, đoạt hôn, bọn tại hạ đến đây là vì lẽ đó chứ còn lý do gì nữa mà hỏi?

Hoàng Ôn Khải thoáng giật mình, lạnh lùng hỏi:

—Giản huynh đến tệ bảo là vì lời tuyên cáo đó sao?

Nhuế Vĩ muốn nói ngay, mình chẳng phải là Giản Thiệu Vũ, mình đến là để thanh toán mối hận cứu, của tiền nhân, của riêng chàng. Nhưng, chàng vẫn nín lặng, không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Mã Đại Thành phần nộ hỏi:

—Đương nhiên là đến cầu hôn chứ còn gì nữa? Các vị chận khách như vậy, có phải là lối nghinh tiếp khách do Hắc Bảo thông dụng đối với hào kiệt giang hồ chăng?

Hoàng Ôn Khải nghe thiên hạ đồn là Giản đại công tử tại Thiên Trì Phủ rất lạnh lùng tàn khốc, không thích nói năng nhiều, cho nên y thầm nghĩ: “Hay là Giản Thiệu Vũ thật sự vì mỹ sắc của tiểu thơ mà đến?” Y cho là rất có thể như vậy lắm. Rồi y vội vòng tay thốt:

—Xin mời vào! Xin mời!

Mã Đại Thành cùng Nhuế Vĩ ngang nhiên bước qua cửa, vào bên trong bảo.

Bỗng có tiếng quát đâu đây vang lên:

—Cấp tốc vào trình, có Giản đại công tử tại đất Kim Lăng là Giản Thiệu Vũ và Lỗ Đông đại hiệp Mã Đại Thành đến!

Hai tráng hán áo đen nhảy lên ngựa, chạy bay vào bảo.

Mã Đại Thành nghi hoặc, gọi Nhuế Vĩ:

—Này huynh đệ! Huynh đệ tự xưng là Nhuế Vĩ, người đất Sơn Tây, sao bọn chúng lại nhận là Giản Thiệu Vũ tại Kim Lăng?

Nhuế Vĩ mỉm cười:

—Mã huynh cứ cho tiểu đệ là Nhuế Vĩ ở Sơn Tây, còn ra, chúng nhận là ai, mặc chúng.

Mã Đại Thành vốn tính bộc trực, không thích hỏi dồn, truy cứu sâu xa hơn, thâm nghĩ: “Dù cho chúng có gọi Nhuế Vĩ là Giản Thiệu Vũ tại Kim Lăng, điều đó cũng chẳng gây nhục nhã gì.” Y lại cười, bỏ qua luôn việc đó.

Chu viên của Hắc Bảo rất rộng lớn, mừng tượng là một tiểu thị trấn. Nhân số có trên ba ngàn. Đại đa số từ xa đến đây với mục đích học võ nghệ nơi Lâm Tam Hàn, còn bao nhiêu là thuộc hạ, theo y từ ngày sáng lập nên bảo.

Trong võ lâm, Lâm Tam Hàn có địa vị rất cao, thanh danh lớn, tự nhiên thiên hạ ái mộ, tìm đến thọ huấn!

Trại Gia Cát Hà Đa Sanh hướng dẫn Nhuế Vĩ và Mã Đại Thành vào một tòa kiến trúc cực kỳ rộng lớn trong khuôn viên bảo.

Nơi sảnh đường, tiếng cười, tiếng nói vang lên vô cùng huyền ảo. Hiển nhiên, hào khách giang hồ đã quy tụ rất đông, và có thể nhiều người chưa đến kịp.

Một tấm biển lớn, treo giữa sảnh đường, bày rõ bốn chữ to: Tứ Hải Vân Tập.

Đang lúc Mã Đại Thành nhìn tấm biển, thì từ bên trong một đoàn người kéo ra, đi đầu là một vị tác trung niên, râu đen dài che ngực, vận áo gấm màu đen.

Nhuế Vĩ vừa trông thấy người đó là khí tức bốc lên, máu nóng chuyển rần. Tuy nhiên, chàng có phần nào kiêng sợ.

Bảo chủ Lâm Tam Hàn trông thấy Nhuế Vĩ lòng không khỏi sanh nghi hoặc, song vẫn giữ điềm nhiên, cười nhẹ, thốt:

—Được Giản công tử và Mã thiếu gia đặt bước đến đây là Hắc Bảo đại hạnh lắm đó!

Hai bên bảo chủ là những thiếu niên đủ vóc người, đủ dung mạo, đủ màu sắc y phục. Họ là những kẻ đến đây để mong đài gương soi đến dấu bèo, họ hy vọng chiếm ngôi đông sàng để vĩnh viễn được người đời nể sợ!

Mã Đại Thành bật cười sang sảng:

—Làm phiền Bảo chủ đích thân tiếp đón, thật là lỗi vậy! Lỗi lớn vậy!

Ai ai cũng cười thầm con người sang trọng đó có phần nào lỗ mãng.

Nhuế Vĩ không nói tiếng gì, âm thầm đi theo Mã Đại Thành vào đại sảnh.

Còn ai không biết thanh danh Giản đại công tử, còn ai không hiểu tánh tình y? Cho nên chẳng ai trách cái thái độ lẫm lẫm của y trong lúc này.

Riêng Lâm Tam Hàn thì hơi áy náy, không mấy an tâm. Lão ta thâm nghĩ:

“Đại công tử Thiên Trì Phủ đến đây hôm nay, có phải là vì cuộc tập kích năm xưa chăng? Nếu đúng vậy mà hắn chỉ đến đơn thân độc lực, thì quả thật là ngông cuồng!” Lão gọi Hà Đa Sanh, thầm dặn dò y chuẩn bị mọi công cuộc bố phòng cực kỳ nghiêm mật, ngừa biến cố. Lão tin chắc, Giản Thiệu Vũ không đến đây một mình và hắn là có nhiều cao thủ theo y, hoặc đã vào trong, hoặc còn bên ngoài bảo.

Rồi tân khách vào hết trong đại sảnh, ngồi xuống ghế.

Không lâu lắm, tiệc rượu được dọn ra.

Có hai dãy bàn bên, còn phần chính giữa có một chiếc bàn riêng biệt. Tại bàn giữa, Lâm Tam Hàn ngồi với hai lão nhân, tác trên bảy mươi.

Lão nhân bên tả có đôi môi nhọn, mặt choắt cheo, mặc y phục hoa lệ, tay cầm ống điếu dài, chốc chốc lại rít một hơi, nhả khói mù mịt.

Lão nhân bên hữu mập mạp, miệng luôn luôn cười, tay luôn luôn bợ hàm râu dài, như sợ nó rơi tuột đi. Lão có dáng vẻ một thương gia hơn là con nhà võ.

Nhuế Vĩ và Mã Đại Thành sòng vai ngồi bên nhau, chàng không biết hai vị lão nhân đó là ai. Đảo mắt nhìn quanh tòa đại sảnh, chàng phỏng đoán có trên năm mươi thiếu niên, suýt soát lứa tuổi chàng. Cũng có một vài người gần vào tuần tam thập, các người này có phần tể chỉnh hơn bọn ít tuổi. Chàng nghĩ: “Đại khái lớp hậu sinh anh hùng đều quy tụ tại đây hôm nay.”

Lâm Tam Hàn cầm chén rượu, đứng lên, cất giọng khiêm tốn:

—Lâm tôi có cái hân hạnh gì, được các vị chiếu cố hưởng ứng sự trưng cầu? Tại hạ xin các vị dùng chén rượu lạt này, gọi là thông cảm cho nỗi lòng ái mộ nhân tài của tại hạ!

Mọi người cùng đứng lên, cùng nâng chén uống cạn.

Lâm Tam Hàn tiếp:

—Các vị hưởng ứng lời kêu gọi của tại hạ, cất công đến đây, dù sao thì cũng phải trải qua một cuộc so tài. Do đó tại hạ thỉnh hai vị sư thúc đến, nhờ làm giám cuộc phê phán tài năng của các vị. Tại hạ mong các vị chỉ chạm nhau là dừng tay, đừng làm thương tổn hòa khí giang hồ!

Nhuế Vĩ nghe y cho biết hai lão nhân là sư thúc của y, bất giác rung mình, e ngại, nghĩ rằng cuộc báo thù của chàng hôm nay không dễ dàng gì thành công được!

Một thiếu niên mặt xanh xao đứng lên, bật cười cuồng dại, thốt:

—Bọn tại hạ kéo nhau đến đây, cốt ý cầu hôn, thì ít nhất cũng phải thấy qua hoa dung của lệnh ái. Từ lâu, tại hạ nghe đồn lệnh ái là tiên nữ giữa trần gian, tài thì thừa, mà mạo thì phi phạm, chẳng rõ lời truyền thuyết đó có đúng chăng?

Lâm Tam Hàn bật cười ha hả:

—Cái điều mà Vương thiếu hiệp vừa yêu cầu đó rất dễ thỏa mãn. Các vị muốn trông qua dung mạo của tiểu nữ, thì tại hạ đương nhiên là không khước từ!

Y day lại sau, ra lệnh cho Hà Đa Sanh.

Hà Đa Sanh bước vào hậu đường. Không lâu lắm y trở ra, rồi kể đó, một mùi thơm từ phía hậu bốc tỏa khắp sảnh đường. Người chưa xuất hiện, hương đã báo hiệu trước.

Mọi người trở mắt nhìn về phía hậu.

Bốn liễu hoàn đi ra, cả bốn nàng đều xinh đẹp tuyệt vời.

Liễu hoàn đẹp như thế, chẳng lẽ chủ nhân lại thua kém?

Tiếng vàng khua, tiếng ngọc khua, rồi thì giai nhân xuất hiện, điều làm cho hào kiệt thất vọng là giai nhân cúi đầu. Cho nên chẳng ai trông thấy mặt mũi nàng ta ra sao. Bất quá chỉ khen dáng đi của nàng yếu điệu vậy thôi.

Thiếu nữ, tiểu chủ nhân theo bốn liễu hoàn, đến trước chiếc bàn của Lâm Tam Hàn.

Nàng vận chiếc áo hồng, tuy không trông thấy mặt, song màu áo đó, dáng điệu đó, chẳng lạ gì đối với Nhuế Vĩ.

Lâm Tam Hàn bảo:

—Cúc nhi! Ngẩng đầu lên, chào quần hùng đi con!

Nàng áo đỏ vẫn cúi đầu, như không nghe cha bảo gì.

Lâm Tam Hàn thoáng biến sắc, lập lại câu nói một lần nữa.

Bây giờ nàng đó mới ngẩng đầu lên, uể oải, chậm chạp.

Tiếng tặc lưỡi, tiếng xuýt xoa, tiếng kêu khẽ, chuyển khắp đám thiếu niên. Mọi thứ đều biểu hiện một ý nghĩa: đẹp!

Tất cả đều công nhận nàng áo đỏ là mỹ lệ, diễm kiều. Tất cả đều công nhận nàng là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ. Chỉ có một người nhìn không ra vẻ đẹp đó, bởi đã nhìn từ nhỏ, nhìn hàng ngày, nhìn vẻ đẹp đó trưởng thành dần dần. Bất quá, cái nhìn bị gián đoạn độ hai năm qua thôi.

Phải! Nhuế Vĩ đã cách biệt nàng hai năm rồi và hiện tại chàng nhìn hai giọt lệ đọng nơi khóe mắt. Ngày nay, nàng đẹp hơn trước mấy phần, tuy có ốm đôi chút. Vừa ốm, lệ buồn của nàng làm cho Nhuế Vĩ tê tái cả lòng, chàng không dám nhìn nàng lâu hơn, hướng mắt về nơi khác.

Lâm Tam Hàn bảo:

—Cúc nhi! Ngồi xuống cạnh gia gia đây!

Thiếu nữ áo đỏ từ từ ngồi xuống. Nàng yếu đuối quá, song cái yếu đuối đó làm tăng vẻ đẹp của nàng lên mấy phần. Nàng ngồi xuống rồi, bốn liễu hoàn vây quanh đứng hầu.

Bọn người cầu hôn bắt đầu sửa dáng chỉnh tề, ai ai cũng hy vọng mỹ nhân liếc mắt sang, và ai ai cũng cho rằng mình xứng đáng hơn hết.

Lâm Tam Hàn hỏi:

—Ai muốn lên trường thứ nhất đây?

Một hán tử có thân vóc cao vùng đứng lên, vòng tay thốt:

—Tại hạ Hoa Bất Lợi xin được lãnh giáo đầu tiên.

Hắn là con người quá xa lạ đối với quần hùng, một gã vô danh, bởi chẳng ai nghe nói đến tên tuổi hắn trên giang hồ.

Một thiếu hiệp trong phái Hoa Sơn muốn kiếm chút tiện nghi, lập tức bước ra, gã này cũng có chút oai phong, dũng dạc thốt:

—Tại hạ là Phùng Bất Bại, thuộc phái Hoa Sơn, xinh lãnh giáo các hạ một vài quyền!

Hoa Bất Lợi lạnh lùng buông:

—Phùng Bất Bại! Cái tên nghe buồn cười quá!

Thấy đối phương ngạo mạn, Phùng Bất Bại nổi giận, vung song quyền đánh vào ngực hắn.

«Phá Ngọc Quyền» là một quyền pháp tối lợi hại trong võ thuật, một quyền pháp trấn môn của phái Hoa Sơn. Phùng Bất Bại đánh ra tuy chưa đúng mức oai mãnh, song trúng quy trúng củ, tỏ rõ phong độ được chân truyền.

Nhìn Hoa Bất Lợi, ai ai cũng thấy quyền pháp của hắn rất tầm thường, nhưng hắn hóa giải từng chiêu, từng chiêu của địch phóng sang, ung dung thông thả.

Thực ra, quyền pháp của Hoa Bất Lợi không sánh kịp «Phá Ngọc Quyền» song nhờ thân pháp của hắn linh động quá, vả lại công lực của hắn rất thâm hậu, nhờ thế mà hắn không hoang mang trước tuyệt kỹ của đối phương.

Một lúc sau, Phùng Bất Bại đánh đủ sáu mươi bốn chiêu của «Phá Ngọc Quyền». Gã hơi chậm tay lại.

Hoa Bất Lợi thừa cơ, đại phát thần oai, bất thần tung ra một chiêu quái dị.

Một tiếng «bách» vang lên, bàn tay của hắn đập trúng đầu vai của Phùng Bất Bại.

Phùng Bất Bại quả không hổ là một đệ tử danh môn, thấy bại liền thu tay về, lùi nhanh lại, vòng tay thốt:

—Tại hạ nhận thua!

Hoa Bất Lợi cười lạnh:

—Thấy chưa! Các hạ đâu phải là Bất Bại!

Phùng Bất Bại thẹn đỏ mặt, không thể đứng đờ ra đó được, vội chạy bay ra cửa sảnh.

Những người hiện diện bất mãn thái độ của Hoa Bất Lợi.

Hoa Bất Lợi đảo mắt nhìn quanh, hỏi:

—Vị nào nối tiếp đây?

Ai ai cũng tưởng là nên bảo trì thực lực, để sử dụng phút sau cùng, nên chẳng có người nào bước ra.

Một lúc sau, Lâm Tam Hàn cất tiếng:

—Vương thiếu hiệp đã yêu cầu tiện nữ ra mắt quần hùng, thế tại sao không vào trường trổ tài cho biết thấp cao? Hay là thiếu hiệp không vừa ý tiện nữ?

Thiếu hiệp mặt xanh là người hữu danh tại đất Thiện Dương, thuộc vùng Tương Tây, tên Vương Xuân Tây, xuất thân từ thế gia. Y luyện môn kiếm gia truyền tên là «Mai Hoa Kiếm», đạt được sáu bảy phần hỏa hầu. Nhưng y luôn luôn miệt mài trong tử sắc do đó cơ thể suy nhược ghê gớm. Bị Lâm Tam Hàn khích bực, dồn y vào cái thế chẳngặng đừng, cuối cùng phải xách kiếm bước ra.

Hoa Bất Lợi lắc đầu thốt:

—Tại hạ bình sanh chưa hề sử dụng đến binh khí. Các hạ dùng kiếm, cứ lấy kiếm tấn công, nếu không thì làm sao biểu lộ được tuyệt học gia truyền.

Vương Xuân Tây nghe xong câu đó, tuy hàm ý chọc tức, song y không dám bỏ kiếm, chỉ vì một điều sở học của y là kiếm pháp Mai Hoa, không dùng kiếm thì làm sao giao đấu? Trước mắt là vấn đề tranh vợ đẹp, thì đâu quản chi đến thanh danh khí độ. Y thả nhiên vung kiếm, theo kiếm pháp Mai Hoa mà tấn công.

Hoa Bất Lợi thay đổi quyền pháp, cũng bình thường như trước. Hắn lách mình, len trong kiếm ảnh, tràn qua, né lại, thân pháp không hề rối loạn. Tuy có lúc cực nguy, song hắn vẫn thoát nạn, chỉ vì Vương Xuân Tây không biết lợi dụng cơ hội.

Kiếm pháp Mai Hoa rất lợi hại, song Vương Xuân Tây có nội lực quá kém, dù chiêu kiếm có linh diệu đến đâu, cũng không gây thương tổn cho Hoa Bất Lợi được.

Cuối cùng, sáu mươi chiêu kiếm được phát xuất tất số.

Rồi Hoa Bất Lợi cũng đâm vào lưng y, kêu một tiếng «bịch»! Đánh ra chưởng đó, Hoa Bất Lợi có dùng chân lực khá nhiều, tuy không nặng lắm, cũng đủ làm cho Vương Xuân Tây ói máu.

Ai khác thì không đến nỗi ói máu, nhưng y thì không chịu nổi, bởi ảnh hưởng của những đêm dài trác táng liên tục.

Lâm Tam Hàn cấp tốc phi thân đến nơi, điểm nhanh vào ba huyết đạo trên mình Vương Xuân Tây, cầm máu cho y.

Vương Xuân Tây lặng lẽ nhặt kiếm, quay mình bước đi. Y nào biết, chỉ pháp của Lâm Tam Hàn bất quá tạm thời ngăn chặn máu ứ vọt ra miệng, giúp y chịu đựng thương thế một lúc thôi. Do đó, y thọ bệnh nặng nề khi chỉ pháp hết hiệu lực và y suýt chết mấy lần. Chỉ vì một phút bốc đồng, đòi xem mặt giai nhân nên cái tiếng anh hùng phải bị mai một vĩnh viễn.

Vương Xuân Tây đi rồi, Lâm Tam Hàn trở lại bàn ngồi xuống ghế, không đề cập đến sự tình xảy ra, dù Hoa Bất Lợi vi phạm điều kiện do y nêu lên lúc ban đầu. Y bảo các đấu thủ chạm trúng tay là ngừng để giữ hòa khí nhưng Hoa Bất Lợi lại đánh người đến ói máu, như vậy là hòa khí bị thương tổn rồi!

Hạ được hai người, Hoa Bất Lợi cực kỳ đắc ý, cười lạnh thốt:

—Tại hạ không ngờ một hậu duệ danh gia lại kém cỏi quá chừng như vậy! Đáng cười thật!

Mấy vị thiếu hiệp thấy hắn cuồng ngạo quá, sanh bất bình ngay. Họ cùng phi thân ra sân trường, cùng quát:

—Tại hạ xin lãnh giáo!

Hoa Bất Lợi bật cười hắc hắc:

—Hay! Hay lắm! Tất cả cùng vào đi! Cho khỏi đánh từng đợt một.

Ra đến sân trường tất cả là năm người. Cả năm người đều giận dữ. Song họ là dòng dõi thế tộc danh gia, khi nào lại chơi trò cạy đông lấn ít! Họ cùng thốt:

—Tại hạ một mình cũng đủ lắm!

Hoa Bất Lợi đáp:

—Không muốn hỗn chiến thì cứ từng vị một, hết vị này đến vị kia!

Nói như thế là hấn sẽ đánh bại cả năm người. Hấn khinh thường cả năm người.

Năm người đó lần lượt bị Hoa Bất Lợi đánh bại. Thoạt đầu hấn dùng quyền, dùng chưởng phổ thông nghinh chiến, bất quá hấn giỏi lòn lỏi, tránh né vạy thôi. Sau rốt chờ cho đối phương đánh hết một môn công rồi, hấn mới thi thố quái chiêu thủ thắng.

Tại sảnh đường, quần hùng đều kinh hãi. Không ai thấy Hoa Bất Lợi một nhọc dù đã giao đấu với cả bảy người rồi. Ai cũng nghĩ, nếu bước ra là phải bại ngay.

Chỉ có Lâm Tam Hàn và hai vị sư thúc của y không cho là kỳ quái. Mừng tượng họ đoán định Hoa Bất Lợi không thể bại được, và cái thắng của hấn là lẽ tất nhiên.

Hơn thế, cứ mỗi lần Hoa Bất Lợi đánh ra một chiêu thức, là hai lão nhân cùng mỉm cười. Họ đồng tình với kẻ thắng, không màng đến người bại.

Rồi ba người nữa bước ra, cả ba cùng bị quái chiêu tối hậu của Hoa Bất Lợi hạ tại trường, sau khi họ thi triển trọn bộ tuyệt học. Sau ba người này, chẳng còn ai dám bước ra nữa.

Hoa Bất Lợi cười lớn, thốt:

—Các vị đến đây, ai ai cũng xưng danh là anh hùng, đến để cầu hôn, thật là một sự đáng buồn cười! Xem ra các vị nên ngoan ngoãn trở về là hơn, cứ để tại hạ thắng cuộc luôn là xong!

Lời nói đó khích nộ Mã Đại Thành. Y đảo tròn đôi mắt to hét:

—Con mẹ nó! Kẻ nào dám ngông cuồng chứ!

Mã Đại Thành có thân vóc cao hơn Hoa Bất Lợi, trông thấy y, Hoa Bất Lợi có ý khiếp. Mã Đại Thành ra đến sân trường, nhìn Hoa Bất Lợi thốt:

—Không cần chi tại hạ xưng tên, chúng ta cứ đánh nhau một trận thắng bại rồi hẵng hay.

Đoạn y đánh ra một chưởng, chưởng thế chênh chếch chứ không đi ngay. Chưởng thế phát xuất được nửa đà, bỗng sanh tiếng gió, gió rít trong không gian, gió đi trước chưởng theo sau.

Hoa Bất Lợi biết là chưởng sắp trúng vào mình, dù hấn có công lực đến đâu cũng phải bị chưởng kinh gây chấn động, phải tản mác. Vốn biết công lực kém, Hoa Bất Lợi không dám đương trường nghinh đón.

Hấn chưa kịp phản ứng, bỗng lão nhân mập, giống một thương gia ngồi cạnh Lâm Tam Hàn thốt:

—Lỗ Đông «Phách Sơn Chưởng» vang danh lợi hại. Ngày nay mới chính mắt trông thấy. Quả nhiên phi phạm!

Lâm Tam Hàn thốt:

—Sư thúc nói đúng! Nếu ngang nhiên tiếp đón chưởng đó thì cầm chắc là phải thất lợi.

Hoa Bất Lợi nghe thế, lại càng không dám đương trường tiếp chiêu, cố gắng né tránh.

Lỗ Đông «Phách Sơn Chưởng» có bốn đặc điểm là: trầm, ổn, mãnh, độc. Luận «Phách Sơn Chưởng» mà cho càng tinh xảo, nhanh là sai.

Hoa Bất Lợi xoay tròn tròn quanh Mã Đại Thành, cho nên Mã Đại Thành không làm sao đánh trúng hấn một chưởng.

Từng chiêu, từng chiêu Mã Đại Thành đánh mãi, đủ số ba mươi sáu chiêu. Trái với quy củ, y lại đánh gấp, quyết hạ Hoa Bất Lợi nhanh chóng.

Hoa Bất Lợi cười thầm, chờ cơ hội. Cuối cùng, cơ hội đó đã đến, hấn xuất phát quái chiêu liên, tung một chưởng vào ngực Mã Đại Thành.

Một tiếng «bình» vang lên, chưởng đã trúng ngực Mã Đại Thành.

Nhưng, Mã Đại Thành bất động, trừng mắt nhìn đối phương, làm cho Hoa Bất Lợi sợ quá, thầm nghĩ: “Ta đánh chưởng đó với toàn công lực, sao hấn không ngã?”

Rồi Mã Đại Thành từ từ bước trở lại chỗ ngồi, gọi Nhuế Vĩ thốt:

—Huynh đệ ơi! Tại hạ bại!

Y vừa thốt dứt câu, máu tươi từ miệng vọt ra.

Nhuế Vĩ nhanh tay điểm vào huyệt Khí Hải của y rồi truyền nội gia chân lực sang, chặn máu lại.

Sắc diện Mã Đại Thành dần dần hồng hào trở lại.

Tòa đại sảnh im phăng phắc.

Hoa Bất Lợi cũng sững sờ, quên mất cất tiếng khiêu chiến.

Ai ai cũng chưa lấy lại bình tĩnh sau tình huống của Mã Đại Thành vừa qua.

Không lâu lắm, Mã Đại Thành cười hì hì thốt:

—Huynh đệ ơi! Tại hạ khỏe rồi! Không còn đau đớn gì nữa! Đa tạ huynh đệ nhé!

Nhuế Vĩ khoát tay:

—Cứ lặng thinh dưỡng sức! Tiểu đệ sẽ báo hận cho!

Đoạn, chàng bước ra sân trường.

Hoa Bất Lợi lộ vẻ khẩn trương ngay, hỏi:

—Giản công tử cũng cầu hôn nữa sao?

Nhuế Vĩ lạnh lùng đáp:

—Không!

Mọi người cùng kinh ngạc:

—Không cầu hôn thì đến đây làm gì?

Lâm tiểu thư lúc đó ngẩng đầu lên, trông thấy Nhuế Vĩ, bỗng kêu lên kinh hãi:

—Tiểu Vĩ!

Nhuế Vĩ nghe, song không dám nhìn nàng.

Quần hùng chăm chú vào cục diện, không ai lưu ý đến nàng.

Chỉ có Lâm Tam Hàn thấp giọng hỏi:

—Con làm sao thế?

Lâm Quỳnh Cúc đáp:

—Hắn... hắn... hắn...

Lâm Tam Hàn cười lạnh:

—Hắn không phải là tiểu tử họ Nhuế, con khẩn trương làm chi?

Lâm Quỳnh Cúc không tin, song cũng được an tâm phần nào. Bởi nếu là Nhuế Vĩ mà chàng lại bảo đến đây không phải vì cầu hôn thì đau đớn cho nàng biết bao nhiêu!

Sau phút giây kinh ngạc, Hoa Bất Lợi thốt:

—Các hạ không cầu hôn, tại hạ không muốn tỷ thí với các hạ đâu!

Nhuế Vĩ nghiêm giọng:

—Người không muốn đánh với ta, thì phải làm như đã làm với Mã Đại Thành. Người tự đâm vào ngực một đâm!

Hoa Bất Lợi nổi giận:

—Tại hạ có phải là kẻ điên đâu mà tự tay đánh mình?

Nhuế Vĩ trầm giọng:

—Người không tự đâm, ta đâm thay cho.

Hoa Bất Lợi tức uất đến không nói được tiếng nào. Hắn ngán! Làm sao hắn dám giao đấu với đại công tử họ Giản của Thiên Trì Phủ? Huống chi, hắn đã đánh qua mười trận rồi, công lực cũng tiêu hao ít nhiều.

Ai ai thấy hắn co đầu, rút cổ cũng hài lòng hết sức, chẳng bù với trước đó, hắn huênh hoang, ba hoa tự đắc đáng ghét vô chừng.

Lâm Quỳnh Cúc càng nhìn Giản đại công tử, càng thấy giống Nhuế Vĩ, nhớ lại ngày nào cả hai thân thiết với nhau, tình rất đậm đà, lòng nàng lại nao nao lên, nàng nhìn Nhuế Vĩ không chớp mắt.

Nhuế Vĩ thừa hiểu là nàng đang chăm chú nhìn chàng, nên không dám quay đầu nhìn lại. Để trấn áp tình cảm đang dâng lên rạt rào, Nhuế Vĩ quát:

—Chưa quyết định phải không?

Bỗng một bóng người bay vút đến sân trường, đồng thời cao giọng thốt:

—Công tử khinh người thái quá!

Hoa Bất Lợi trông thấy người đó, vừa thở phào vừa kêu lên:

—Sư huynh hãy cẩn thận!

Người đó tướng mạo đường đường, đáng tiếc là vẻ mặt rất hung ác. Y bật cười cuồng dại, cất tiếng vang vang:

—Người trở lại chỗ ngồi, để đó cho ta! Khúc Vô Vãng này há đi sợ một tiểu quỷ Thiên Trì Phủ hay sao chứ?

Mọi người đều cho y là quá ngông cuồng. Một nam nhân thốt:

—Dám khiêu khích Giản công tử là y tự tìm cái khổ vậy!

Giọng nói rất dịu dàng, chứng tỏ nam nhân đó là nữ đội lốt nam.

Ai ai cũng bị âm thanh đó hấp dẫn, cùng quay nhìn về hướng ấy.

Người vừa thốt lên câu nói đó là một công tử vận áo gấm, mặt mày thanh tú, ngồi bên phía hữu, tay cầm chén rượu, uống từng ngụm nhỏ, tay kia cầm đùi gà, chốc chốc cắn một miếng, nhưng cắn một chút thôi, rồi đặt đùi gà xuống, rồi cầm lên, dường tượng thích ngửi hơn ăn. Sau đó, y thở dài tiếp:

—Ta ăn, cũng như mọi người ăn, có cái gì ngộ nghĩnh đáng nhìn đâu! Thật là kỳ!

Ai ai nghe thế cũng hấp tấp quay mặt nơi khác. Họ tự hỏi: “Con người đó là ai? Xem ra rõ ràng là nữ hóa nam trang! Đã là nữ thì đến đây làm gì? Chẳng lẽ nữ cầu hôn nữ?”

Hoa Bất Lợi toan quay mình bước đi. Nhuế Vĩ hét:

—Đứng lại! Người không phải đi đâu! Ta chấp cả ngươi và sư huynh ngươi, cùng vào một lượt!

Vị công tử giống nữ nhân bật cười thốt:

—Nếu ta mà vào luôn thì Khúc Vô Vãng phải đổi lại là Vô Hồi mới đúng!

Nhuế Vĩ nổi tính trẻ, phụ họa liền:

—Cả hai cùng vào thì phải gọi là Vô Hồi Bất Lợi!

Vị công tử đó vỗ tay cười hắc hắc.

Lâm Quỳnh Cúc đang sấu cũng nhoẻn miệng cười.

Rồi quần hùng cũng bật cười luôn.

Khúc Vô Vãng và Hoa Bất Lợi tức uất cực độ, không còn do dự nữa, cùng xuất thủ tấn công ngay.

Nhuế Vĩ không dám khinh thường, lập tức xoay mình, tránh luôn bốn chiêu của đối phương.

Đồng thời chàng cũng phản ứng với ba tuyệt chiêu của Giản Lạc Quan. «Thiên La Chưởng»! Ngày trước, chàng dùng chưởng pháp này, nghênh chiến

bọn Tam Ma, song lúc đó chàng sử dụng chưa thuần thục. Bây giờ thì khác. Dĩ nhiên chàng phát huy được trọn vẹn chỗ lợi hại của chưởng pháp.

Chàng vừa phản công, hai đối tượng lúng túng liền. Khi chàng đánh sang chiêu thứ hai, chiêu «Thiên Thiên Cự Lãng», hai đối tượng hoàn toàn bị chưởng phong của chàng áp đảo. Dù vậy, họ vẫn bị cầm chân tại chỗ, muốn thoát đi cũng không được, thành ra phải cố gắng chịu đựng, chờ bại. Rồi chiêu «Hải Lãng Bài Không» nổi tiếp.

Trong khi cử tọa kinh khiếp, giữa vùng chưởng ảnh, Nhuế Vĩ chợt hét to:

—Trúng!

Trong thoáng mắt, Hoa Bất Lợi và Khúc Vô Vãng mỗi người hứng hơn mười chưởng. Những chưởng pháp đó toàn nhắm vào huyết tê bại. Trúng chưởng rồi, Hoa Bất Lợi và Khúc Vô Vãng ngã xuống, không còn cử động được nữa. Trông cả hai như những xác chết.

Quần hùng hoan hô vang dậy. Vị công tử giống nữ nhân cười lớn, nói lớn hơn ai hết.

Hai lão nhân miễn cưỡng rời bàn, ra sân trường, đến cạnh Hoa Bất Lợi và Khúc Vô Vãng ngồi xuống giải huyết cho cả hai.

Tĩnh lại rồi, cả hai cùng quỳ xuống trước mặt hai lão nhân, cùng thốt:

—Sư phụ! Đệ tử cam bất tài!

Thì ra Khúc Vô Vãng là đệ tử của lão nhân mập, còn Hoa Bất Lợi là đệ tử của lão nhân ốm.

Lão nhân mập là Nhan Xuân Phú, lão nhân ốm là Tương Bất Tiểu, họ là những cao thủ thượng đỉnh trong võ lâm, từng dây thình danh lớn trên giang hồ lúc Lâm Tam Hàn bắt đầu xuất đạo. Họ có ngoại hiệu là «Hòa Hiệp nhị quái». Về già, họ mỗi gối, chùn tay, chấm dứt cuộc đời phiêu lãng, ẩn cư ở một nơi, và cũng không hứng thú dạy dỗ môn đồ. Thành ra Hoa Bất Lợi và Khúc Vô Vãng không được chỉ điểm tận cùng nên phải bại nhanh chóng nơi tay Nhuế Vĩ. Lỗi tại mình không chăm huấn luyện môn đồ mà hai lão nhân không tự trách, lại trách cứ môn đồ. Thầy nào đánh trò nấy mấy cái bạt tai, đoạn hét:

—Cút đi ngay!

Hoa Bất Lợi và Khúc Vô Vãng bước đi, song không dám đi xa, đứng lấp ló sau tấm bình phong ở phía hậu Lâm Tam Hàn.

---- oOo ----